

[Per Stig Møller]

i familiens liv, samtidig med at vi sagde, at det måtte den ikke. Jeg tror, at hr. Leif Hermann gør sig skyldig i hykleri, hvis det overhovedet er ordet, idet han her påstår med en lang række eksempler, som intet har med sagen at gøre, at Danmark overtræder Den europæiske Menneskerettighedskonvention. I den står der, at retten til et familieliv skal beskyttes. Det er det, vi har sagt, og det er det, vi vil værne om. Det betyder, at man ikke kan trænge ind i familiens indre anliggender, men et indre anliggende er ikke vold, thi det kan samfundet ikke acceptere at noget menneske udsættes for.

Derfor vil jeg godt afvise denne meget flotte bemærkning om hykleri. Man overtræder i hvert fald Den europæiske Menneskerettighedskonvention, hvis man mener det om os.

Til hr. Korneliusen skal jeg lige i forbifarten sige, at han vist kom til at sige, at det nu ikke længere er tilladt at bruge vold i børneopdragelsen. Jeg skal minde om, at det har det ikke været i meget, meget lang tid.

Hermed sluttede forhandlingen

Afstemning

Ændringsforslaget om en ny affattelse af teksten samt teksten i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om finansiering).

(Fremsat 27/3 85. Første behandling 10/4 85. Betænkning 23/5 85).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Erik B. Smith (S):

Dette lovforslag skal ses i sammenhæng med de efterfølgende lovforslag, vi skal behandle her i dag.

Det er et lovforslag, der skal hastes igennem tinget, oven i købet på et tidspunkt, hvor ingen har et samlet overblik over virkningerne for den enkelte kommune. Det er et lovforslag, Amdsrådsforeningen ikke støtter, Kommunernes Landsforening heller ikke støtter, Sammenslutningen af sociale Udvalg heller ikke støtter.

Lovforslaget har til formål at overføre knap 12 mia kr. til de kommunale bloktilskud i 1987, og i et af de efterfølgende lovforslag vil det kunne ses, at man undersøger muligheden for, at det ikke skal blive til noget, idet det er meningen, at bloktilskuddene helt skal forsvinde.

Lovforslaget har nogle andre virkninger, og de forsvinder ikke. Lovforslaget straffer økonomisk de kommuner, der har et højt socialt serviceniveau, og det præmierer de kommuner, der har et lavt socialt serviceniveau. Lovforslaget har også den konsekvens, at det lader de svageste borgere i kommunerne i stikken.

De ændringsforslag, socialdemokratiet og SF har stillet til lovforslaget, beskytter – om end det må indrømmes: i ringe grad, med den bestående lovgivning – de svageste grupper imod de værste skadevirkninger af socialministerens forslag.

Jeg vil gerne appellere især til det radikale venstre om at stemme for vores ændringsforslag. Der er ikke en eneste finanslovskrone med. Det er kun god socialpolitik.

For en ordens skyld skal jeg sige, at vi stemmer for socialministerens ændringsforslag, og at vi i øvrigt ved tredjebehandlingen vil stemme imod hele forslaget.

Tinning (VS):

Det er, som hr. Erik B. Smith har antydnet, noget forfærdeligt juks, man er gået i gang med. Jeg synes specielt, at det radikale venstre eller måske helt præcist fru Aase Olesen fra det radikale venstre skylder os en forklaring på, hvad meningen egentlig er.

At der laves juks fra socialministerens side, og at det hele skal jappes igennem, selv om der ikke er noget som helst, der er afklaret vedrørende virkningerne af dette lovforslag, kan ikke overraske. Det sker så tit, at en minister har et eller andet, der skal fedtes igennem. Det kan ikke belyses ordentligt, men det bliver bare banket igennem alligevel.

Når fru Aase Olesen siger under førstebehandling, at selvfølgelig er man åben over for at gå ind i drøftelser om, hvorvidt der er nogle ting her, som kan gøres bedre, som kan justeres, som kan gøres anderledes, og når man så ser på, hvad der faktisk kommer ud af det, så synes jeg, at vi savner en forklaring.

Jeg tænker specielt på ændringsforslag nr. 3. Det er et lille hjørne. Det drejer sig om, at der vedrørende en række af ydelserne til ældre skal laves nogle nye bureaukratiske manøvrer, nogle nye meget udviklede sorteringsmekanismer. For nogle af ydelserne gælder, at når folk er fyldt 67 år, betaler kommunen fuldt ud. Når de ikke er fyldt 67 år, deler amt og kommune udgiften. Vi var mange, der under førstebehandlingen sagde: hvordan i alverden har man tænkt sig at lave den afgrænsning? Hvordan i alverden har man tænkt sig at lave et system, der skal kunne fungere?

Fru Aase Olesen sagde: det vil vi da godt kigge nærmere på. Hvad er der så kommet ud af det? Der er kommet det ikke overraskende ud af det, at ministeren stadig væk ikke aner, hvordan det skal gøres. Derfor kommer ministeren og beder om en bemyndigelse til at finde ud af det en anden gang.

Ministeren kommer med noget rod. Så spørger vi: hvordan skal det kunne lade sig gøre? Så siger ministeren: det kan vi kigge på i udvalget. Så kigger vi på det i udvalget. Der afsløres det, at det er der selvfølgelig ikke nogen der kan finde ud af. Løsningen: ministeren bemyndiges til at finde ud af det engang i løbet af sommeren. Hr. Erik B.

Smith er sådan et pænt menneske, så han har oven i købet tænkt sig at stemme for sammen med alle de andre socialdemokrater.

Vi synes, ting kan blive så vanvittige, at vi ikke orker at lægge navn til det. Vi har selvfølgelig tænkt os at stemme imod.

Jeg synes, fru Aase Olesen skylder os en forklaring: er dette det grundige udvalgsarbejde? Er det afklaringen af problemerne? Er det undersøgelsen af mulige justeringer: at give socialministeren en blank bemyndigelse? Jeg forstår det ikke, og jeg mener ikke, at det hænger sammen med fru Aase Olesens i mange andre situationer meget udmærkede, meget skarpe, ja nærmest VS-lignende holdninger til bemyndigelser til socialministeren, som man normalt er imod, i hvert fald når de er helt blanke.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at få noget at vide om – specielt også fra det radikale venstre: hvad forestiller man sig egentlig? Når dette lovforslag bliver vedtaget, vil det bl.a. betyde, at udgifterne til daginstitutioner og dagpleje skal fuldt ud kommunalt finansieres. Hvad er meningen med den bestemmelse? Jeg ved godt, at mange rundt omkring i kommunerne har deres visioner om, hvad sådan noget kan bruges til, nemlig en fantastisk spredning i tilbuddene og en gradvis stigning i den del af betalingen, forældrene selv må udrede. Det er der nogle der mener at det skal bruges til. Andre mener, at det skal det ikke.

Jeg vil godt vide: hvad er det radikale venstres børnepolitiske hensigt med at lægge finansieringen af daginstitutioner og dagpleje ud til kommunerne 100 pct. – ifald der overhovedet er nogen børnepolitisk hensigt eller børnepolitisk idé med det? Jeg mener, det er vigtigt, at vi ikke bare får at vide: nu må vi jo se, og dette ændrer ikke noget ved det, men får at vide, hvad meningen er med at åbne for 100 pct. kommunal finansiering. Er det radikale venstre da ikke klar over, at mange er nervøse for, at det vil forringe det socialpædagogiske tilbud til børn og dermed forringe levevilkårene for børnefamilierne?

De to ændringsforslag, der er stillet af S og SF, kan vi naturligvis støtte. Jeg kan ikke helt forstå, må jeg ærligt tilstå, hvorfor refusionsprocenten for rådgivende og opsøgende virksomhed kun skal være 50, når den er 75 for kontanthjælp. Man kan hurtigt komme til at lave en skævdeling; som ikke er særlig

[Tinning]

hensigtsmæssig, for det kunne betyde, at man får flere af sine penge tilbage, hvis man bare giver folk kontanthjælp, sammenlignet med, at man gav rådgivning og lavede noget opsøgende arbejde. Jeg ved ikke, hvorfor man har valgt det, men vi stemmer for forslagene under alle omstændigheder, selv om det oplagt, synes jeg, ville have været mere fornuftigt at sætte begge procenter til 75, og jeg kan egentlig ikke se, hvorfor man ikke har gjort det. Men vi kan altså stemme for dem alligevel.

Vi kender denne mekanisme: når det radikale venstre har fået rodet sig ind i noget, de ikke kan forklare, så bliver de bare siddende og smiler og ser søde ud. Jeg synes, det ville være kedeligt, hvis denne debat endte med, at det radikale venstre overhovedet ikke tager ordet en eneste gang for at forklare, hvad meningen er med det juks, man her laver.

Agerschou (SF):

Jeg kunne høre, at ordføreren for VS undrede sig over, at det var noget juks, der kom fra socialministeren. Det er vi vant til.

Det, man måske kan undre sig over i forbindelse med dette lovforslag, er den hastighed, med hvilken det er blevet behandlet i folketinget. Vi ved alle sammen, at det først skal træde i kraft 1. januar 1987. Derfor kan det undre os meget, at det absolut skal behandles og vedtages i folketinget i løbet af dette forår, at det dog ikke kunne vente til efteråret.

Jeg tror, at den egentlige hensigt med ministerens forslag ikke så meget er det, som er fremgået af bemærkningerne til forslaget, nemlig at man ville lave et nyt finansierings-system, der skulle fremme samordningen mellem sammenhængende funktioner, tilskynde til forebyggelse og anden socialpolitisk hensigtsmæssig adfærd, fremme en bedre ressourceanvendelse osv. osv., alt sammen kønne ord, som vi for så vidt alle sammen kan tilslutte os. Jeg tror ikke, at det er det, der har været hensigten med lovforslaget. Hensigten har kort og godt været at få overført et milliardbeløb til bloktilskudssystemet, så indenrigsministeren og regeringen fra 1. januar 1987 rigtig havde noget at stjæle af, rigtig havde noget at hente fra kommunerne.

Når et forslag er til anden behandling, plejer de forskellige partier at tilkendegive deres holdninger til ændringsforslagene. Jeg savner tilkendegivelser både fra regeringspartierne og fra det radikale venstre om, hvordan de stiller sig til ændringsforslagene. For et øjeblik siden så jeg dog, at venstres ordfører, hr. Thor Pedersen, havde sat sig op til ordførerbordet, men så vidt jeg kunne se, blev han hentet ned igen af ordføreren for det radikale venstre. Jeg vil gerne have at vide, om det var en rigtig iagttagelse eller det bare var noget, jeg forestillede mig. Var det ikke sådan, at venstres ordfører fik besked af det radikale venstre om, at han ikke skulle tage ordet?

Jeg synes, det ville være rimeligt, hvis de borgerlige partier, også det radikale venstre, kom herop og tilkendegav, hvordan de stiller sig til de to ændringsforslag, der er stillet.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det er blevet sagt, at dette lovforslag skal hastes igennem. Det synes jeg faktisk er en urimelig betragtning. Det, der rent faktisk er sket, er, at jeg allerede i november til kommunerne og til folketinget udsendte et oplæg, som jeg syntes skulle angive principperne i en finansieringsomlægning. Det udsendte jeg til åben debat. I hvert fald senest på det tidspunkt var der rigelig mulighed for at sætte sig ind i disse principper og tage stilling til, om man syntes, det var et godt eller et dårligt oplæg.

På baggrund af dette oplæg fandt der en drøftelse sted i kommunal regie; jeg førte også en række forhandlinger med kommunerne og de kommunale organisationer, og under hensyntagen til nogle af de bemærkninger, der var kommet fra kommunal side, foretog jeg en række rettelser i lovforslaget i forhold til det oplæg, der var sendt ud. Derfor har der været god og rigelig tid til en debat om de emner, der er til anden behandling her i dag. Der er også i høj grad taget hensyn til de synspunkter, der undervejs er kommet fra de kommunale organisationers side.

Derfor synes jeg ikke, det er retfærdigt at sige, at det er blevet hastet igennem. Jeg må bestemt tage afstand fra de udtryk, hr. Tinning brugte, »juks« og »jappes«. Nej, det er udtryk for en opfølgning af nogle principper,

[Socialministeren]

der har været til drøftelse, også i lang tid før jeg udsendte det oplæg, jeg talte om før. Der er samtidig tale om en høj grad af hensyntagen til de kommunale synspunkter.

Derudover skal jeg sige, at de to ændringsforslag, der er stillet af S og SF, kan regeringen ikke støtte. Det, der slår mig, er den forskel, der er mellem synspunkterne hos de kommunale organisationer og den argumentation, socialdemokraterne bruger for de ændringsforslag, der er stillet. 75 pct. statslig refusion af udgifterne til kontanthjælp er set med mine øjne absolut ikke udtryk for en socialpolitisk indstilling til tingene, for kommunerne har mulighed for tildeling inden for dette område. Det, man siger fra kommunal side, er: ja men vi har ikke nogen mulighed for at vurdere det, medens det, man siger fra socialdemokraternes side i de ændringsforslag, man har stillet, er, at kommunerne har masser af muligheder for at vurdere det. Begrundelserne er altså forskellige fra kommunernes side og fra socialdemokratiets side.

Med hensyn til 67 års grænsen, som hr. Tinning var inde på, må jeg konstatere, at der ikke er stillet ændringsforslag for så vidt angår dette punkt. Det, der er filosofien i det, er, at en lang række mennesker har brug for nogle tilbud enten fra kommunal eller fra amtskommunal side. Det bør være således, at der er finansieringsmæssig neutralitet mellem amter og kommuner i de sager, på samme måde som vi gennemførte det, da vi ændrede finansieringsreglerne for anbringelse af børn og unge uden for hjemmet.

Jeg kan i anledning af det brev, der er sendt af Sammenslutningen af sociale Udvalg til folketinget den 20. maj, understrege, at der ikke sker nogen ændringer af beslutningskompetencen i disse sager. Derfor vil det stadig væk være sådan, at det er det primærkommunale sociale udvalg, der har kompetencen. Det er en bekymring, Sammenslutningen af sociale Udvalg giver udtryk for, og som jeg bestemt kan fastslå at der ikke er nogen grund til at have, fordi der ikke vil ske nogen ændringer i beslutningskompetencen i forbindelse med de foranstaltninger, vi taler om her.

Jeg mener, det er nødvendigt, at vi nu får denne lovgivning igennem, der hænger sammen med, at kommunerne skal have den nødvendige tid til at tilpasse sig, sætte sig ind i de ændrede finansieringsregler. Det er i høj

grad af hensyn til kommunerne, disse ting nu bør sættes i værk, så de får den fornødne tid til planlægning, hvad de ellers klager over at vi ikke tager hensyn til. Det er faktisk ud fra det hensyn, jeg har foreslået og synes, at nu må det være på tide, at vi får gennemført denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Nu er der ikke nogen grund til, at socialministeren stiller sig mere naivt an, end der faktisk er dækning for hos socialministeren selv. Det er rigtigt, at jeg har kaldt dette lov-jask.

Socialministeren ved godt, at den egentlige lovgivningsproces ifølge lærebøgerne ganske vist starter andre steder, men den fuldendes dog her. Jeg synes, det er fint at give mulighed for en debat uden for tinget. Det er fint at snakke med alle hånd organisationer om, hvad man har tænkt sig, så at tingene er velforberedte. Men selv om man har en over et halvt år lang debat med alle mulige andre, kan det aldrig blive et argument for at sige, at så jasker vi det bare igennem folketinget. De, der skal bruge udvalgsarbejdet til noget, udgør tilsammen kun et mindretal, så hvorfor skulle vi lægge så megen vægt på det? Nu skynder vi os bare.

Jeg synes, det er fint med et grundigt forarbejde, men det er ikke et argument for, at det skal gennemføres på fem-seks uger og oven i købet de mest travle uger i hele samlingen.

Ministeren siger, at der ikke er nogen, der har stillet ændringsforslag vedrørende 67 års grænsen. Nej, det er rigtigt. Det er dog en utrolig formalistisk betragtning. Hvis ministeren lyttede til førstebehandlingen – sådan så det i hvert fald ud – hørte hun, at vi var flere, der sagde, at det dog var det mest ... Selv vore egne ind imellem meget gode bureaukratiske hjerner – hvis det er det, det kommer an på – kunne slet ikke forestille sig en så vanvittig måde at arbejde sønder og sammen på, som var lykkedes ovre i socialministeriet.

Man siger en 67 års grænse. Så siger vi: ja men hvordan skal man finde ud af, hvad folk bruger, når de er over henholdsvis under 67 år? Det er ikke bare os. Det er også Amtsrådsforeningen. Det er også Kommunernes

[Tinning]

Landsforening. Alle, der har udtalt sig, siger: den grænse er simpelt hen – ja, jeg ved ikke hvad, i hvert fald det rene vanvid ud fra en praktisk synsvinkel.

Det radikale venstre gør måske nok det klogeste, når man skal forklare, hvorfor man støtter dette: man tier fuldstændig. Ikke desto mindre synes jeg, det kunne være rart at få at vide, hvad meningen er.

Når ministeren siger: vi skynder os af hensyn til kommunerne, så er det lidt grinagtigt, hvis man har læst bare lidt af det, de har udtalt.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Det er faldet socialministeren for brystet, at hun var blevet kritiseret for, at dette lovforslag skulle hastes igennem. Det er da rigtigt, at det har været ude til høring, og vi har også deltaget ivrigt i debatten på møderne landet rundt.

En af de ting, der voldte os en del vanskeligheder, da vi skulle vurdere socialministerens forslag, var, at indenrigsministerens hemmelige tanker kendte vi jo ikke. Dem kendte vi heller ikke i folketinget, da vi fik socialministerens forslag til første behandling. Så man må vel have lov at sige, at de økonomiske konsekvenser for kommunerne af socialministerens forslag var der ingen der kendte. Jo, indenrigsministeren måske, men vi andre kendte dem i alt fald ikke. Først den 24. april fremsatte indenrigsministeren sit forslag.

Vi kunne såmænd sagtens have vedtaget en lovgivning meget hurtigt, uden at nogen havde bebredt nogen noget, hvis det ikke var, fordi man ikke har overblik over konsekvenserne for den enkelte kommune af hele den pakke, der ligger her. Det er det, vi bebrejder regeringen. Vi synes, det er en urimelig måde at gøre det på. Lad os vente og se. Der er faktisk et helt år endnu, inden det bliver aktuelt, og så bliver det aktuelt på den måde, at de knap 12 mia kr., kommunerne skal have, får de ikke alligevel. Egentlig er det vanskeligt at forstå.

Socialministeren havde et problem med forslaget om 75 pct. statsrefusion af udgifterne til kontanthjælp, og jeg kunne forstå, at socialministeren havde den opfattelse, at socialdemokraterne var alene om at mene, at

den slags stimulerede i socialpolitisk gunstig retning. Jeg vil gerne citere – jeg skal gøre det ganske kort – fra »Orientering om om-lægning af de sociale refusioner«, marts 1985, fra Kommunernes Landsforening, hvori de skriver:

». . . idet folketinget gennem en økonomisk stimulering, der er hovedideen i refusions-systemet, har mulighed for at påvirke kommunernes socialpolitik i en ønsket retning.«

Det er lige præcis det, vi gerne vil. Vi ønsker, at kommunerne får mulighed for at hjælpe mere på dette område.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg synes, det er utrolig overraskende, hvis det radikale venstre ikke vil komme herop og deltage i debatten, at de ikke engang vil fortælle os, hvordan deres holdning er til de ændringsforslag, der er stillet.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Vi har forsøgt at få at vide, hvorfor socialministeren absolut vil jage dette forslag igennem folketinget her i foråret. Så vidt jeg kunne høre, havde socialministeren to argumenter.

Det første var, at når tingene har været ude til høring, behøver forslag ikke at få en særlig grundig behandling i folketinget. Det var noget overraskende, og det vidner ikke om større respekt hos socialministeren for folketingets arbejde.

Det andet argument var, at kommunerne skal have tid til at forberede sig – det er i øvrigt ikke et hensyn, der plejer at præge regeringens arbejde over for kommunerne, men lad det nu være. Men er det ikke korrekt, som også hr. Erik B. Smith nævnte, at et refusionsbeløb på de 12 mia kr. ifølge lovforslaget og et dermed sammenhængende forslag, som vi skal behandle senere i dag, skal overføres til kommunerne pr. 1. januar 1987? Er det ikke korrekt, at kommunerne ikke aner, om de får de beløb eller ej? Det vil jeg gerne bede ministeren svare på.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes bare, der er grund til at lykønske fru Aase Olesen.

[Tinning]

Det er jo sådan, at nye folketingsmedlemmer som bekendt tackler den første tid herinde meget forskelligt. Nogle holder sig helt stilfærdigt tilbage, og andre styrter herop i tide og i utide, som man vil vide.

En af dem, som jeg har bemærket, er et af partiet venstres nye folketingsmedlemmer, som ivrigt deltager i mange debatter og indimellem har været heroppe som den eneste, når regeringen er blevet angrebet. I spørgsmålet om hædersgaver var hr. Thor Pedersen f.eks. heroppe for at forklare, at sådan kunne man ikke stå og gøre grin med de borgerlige.

Hr. Arne Bjerregaard er normalt heller ikke en person, der holder sig tilbage, heller ikke for at markere et særstandpunkt og stå fast på nødvendigheden af at forklare sig, nødvendigheden af at oplyse befolkningen om, hvorfor landets ledelse handler, som den handler, eller hvorfor landets ledelse ikke handler, som den ikke handler.

Fru Birgith Mogensen, fru Karen Højte Jensen, er der nogen af dem, der ikke rigtig kan lide at tage ordet? Nej, jeg har aldrig hørt det.

På den baggrund synes jeg, der er grund til at lykønske fru Aase Olesen med, at det er lykkedes med én håndbevægelse at få de fire ordførere til overhovedet ikke at tage ordet under andenbehandlingen i dag, og jeg vil godt sige, at vi vil spekulere på en særlig gave til fru Aase Olesen, hvis det skulle lykkes at komme igennem hele tredjebehandlingen på samme måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 59 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 60 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 3, § 1, således ændret, og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 226:

Forslag til lov om ændring af lov om hjemmesygeplejerskeordninger, lov om sundhedsplejerskeordninger, lov om skolelægeordning og lov om offentlig sygesikring m.fl. (Ændring af regler om finansiering).

(Fremsat 24/4 85. Første behandling 30/4 85. Betænkning 23/5 85).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 10 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 225:

*Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Ændret tilskudsbe-
regning som følge af social finansiering).*

(Fremsat 24/4 85. Første behandling 30/4 85. Betænkning 23/5 85).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Socialdemokratiet har længe foreslået, at en større del af de kommunale udligningspenge blev fordelt efter de sociale udgifter i de enkelte kommuner, sådan at der blev